

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

De bono sacerdote. cap. 22.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

videre Iesum. Difficile est enim in medio plebis versari, & mentem in deo fixam firmamque habere. Ascendit ergo arborem sycomorū vt videret Iesum, altiusque se se cæteris erexit, non superbia, sed cogitatione, extra turbam quærens, quod in turba inuenire non poterat. Iohannes quoque Baptista in matris aluo sanctificatus, vt sanctior fieret, desertum incoluit, ibi manens Christum baptizare meruit, & de illo prophetare, & ab illo testimonium accipere, dicente. Inter natos mulierum non surrexit maior Iohanne baptista, atque hunc eundem, quem homines vt prophetam honorabant, ipse plus quam prophetam esse asseruit. Postremo ipse dominus Petro, Iacobo, Iohanni diuinitatis suæ claritatem ostensurus non solum in montem, sed in montem excelsum duxit se eos dicitur, tanta visione non poterant esse digni, nisi a turba secederent, & humana transgressi, sublimitate contemplationis cælestibus insererentur. Ex his que dicta sunt, discere possumus, vt ille perquam raro conuerteretur cum hominibus, qui sæpe cum deo esse desiderat. Nunc his qui sacerdotalibus initiari sacramentis volunt, ostendemus quibus rebus & bonus constet sacerdos, & malus efficiatur, vt discant quæ sibi expectanda, quæque fugienda sint, vt bonorum potius gloriam consequantur, quam in sortem concedant malorum.

¶ De bono sacerdote.

Cap. XXII.

Tanta ac talis dignitas sacerdotalis est, vt nulla maior homini conferri possit. Et quoniam angelicæ sublimitati exæquat, sacerdos ipse aliquando in scripturis angelus est appellatus. Vt illud Malachiæ, Labia sacerdotis custodiunt scientiam, & legem requirēt ex ore eius, quia angelus est dñi exercituum. Iohānes etiam in Apocalypsi, septem angelis, septem in Asia ecclesiarum episcopis scribere iubetur, hoc est, Ephesi, Smyrnæ, Pergami, Thyatyræ, Sardis, Philadelphix, & Laodiciæ. In his singulis singuli episcopi erant, & officij sacerdotalis merito angeli nominantur. Hoc tamen mal-

Luca. 7

Mar. 9.

Malach.

Apo. 2.

- nus mirabimur, si meminerimus ipsum dei filium Iesum Christum sacerdotem factum, deo patre ad eum dicente: Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech. Nihil isto sacerdote maius, nihil mirabilius excogitari potest: ita nec sacerdotij honore quicquam præstantius haberi. Cæterum iuxta domini sententiam, Cui multum datum est, multum petent ab eo.
- Luc. 12.** Omnibus ergo virtutibus excultum atq; exornatum oportet esse sacerdotem. Ut igitur vere sacerdos sit, necessaria est illi sobrietas, castitas, fides, charitas, iustitia, prudentia, scientia, terrenarumq; rerum contemptus, & cælestium desiderium atq; amor. Ut sit sobrius dominum audiat in Ezechiele præcipientem: Vinum non biber omnis sacerdos, quando ingressus est atrium interius, quod ante in Leuitico ad Aaron ita dictum est, Vinum & omne quod inebriari potest, non bibetis tu & filij tui, quando intrabitis in tabernaculum testimonij, ne moriamini. Nec aliter novus pontifex noster Christus monuisse suos discipulos videtur, cum diceret, Attendite ne forte grauentur corda vestra in ebrietate & crapula, & in curis huius seculi. Castum quoq; oportere esse sacerdotem, & carnalis copulæ abstinentem idem dominus docuit, apostolis imperans ut præcingant lumbos suos, & lucernas ardentes in manibus habeant. Lucernæ in manibus opera iustitiæ sunt, quorum fundamentum castitatem esse voluit, dum liberos prius, in quibus generandi vis est, restringit iubet baltheo castitatis. Veteri vero lege ideo concessum sacerdotibus fuit matrimonium, quia sola tribus Leui & domus Aaron sacerdotalis erat, nec alijs licebat hoc fungi officio. Ne igitur Leuitarum genus in paucis conclusum deficeret, reparandum per connubia erat. At nunc non carnis quæritur successio sed spiritus, translatoque sacerdotio ad tribum Iuda, id est ad Christum, quicumq; Christianus est, nisi uxori alligatus fuerit, potest eligi in sacerdotem. Omnes tamen qui Christo in sacerdotio succedunt, castos esse decet, sicut & ipse castus fuit, ut novi sacerdotij tanto purior successio sit q̄.
- Ezech. 44.**
- Leuitic. 10.**
- Luc. 12.**
- Lucæ. 12.**

veteris, quanto & sacerdos noster Christus omnibus qui ante illum hoc munere vfi sunt, noscitur esse præstantior. Neque enim arietum vt olim, aut vitulorum sanguine nunc sacrificatur, sed ipse Christus verus deus & verus homo, viuus & immortalis, licet aliena specie velatus, offertur. Quod si etiam priscis dictum sit, Mundamini qui fertis vasa domini, quanto magis nostris conuenit omnis mundities, quibus non solum ferre vasa domini, sed etiam ipsum dominum quotidie & contrectare manibus & ore sumere mos est? Tam igitur mente quam corpore mundus castusque sit, qui ad eiusmodi ministerium se nouerit esse electum. In primis tamen fidelem esse conuenit. Quid enim castitas aut aliqua alia virtus ei prodesse poterit, si qua orthodoxæ fidei pars in illo labascere cæperit? Fide igitur opus est, vt reliqua recte prospereque succedant. Quis est (inquit) fidelis seruus & prudens, quem constituit dominus super familiam suam, vt det illis cibum in tempore? Familiæ dei sacerdotes præpositi sunt, vt verbis exemplique cibo eam pascant, qui si fideles ac prudentes fuerint, beatitudinis quoque magnitudine cæteris præferentur. Sequitur enim, Quem sic agentem inuenit dominus, super omnia bona sua constituet eum, vt quod multos fideliter docuit, prudenterque rexit, multis iter sanctos honorabilior magnificentiorque habeat. Charitatem etiam præcipue amplecti debet sacerdos, vt cui vni commissa cura animarum est, pro earum salute, si ita casus inciderit, nec supplicia recuset, nec mortem metuat. Bonus enim pastor ponit animam suam pro ouibus suis. Idem præterea iustitiam omnem, quæ alios docet, prior impleat, ne quod verbis ædificat, si aliter ac præcipit, vixerit, exemplo destruat atque dissipet. Nisi abundauerit iustitia vestra (inquit dominus) plus quam scribarum & pharisæorum, non intrabitis in regnum cælorum. Prudentia quoque opus est sacerdoti, ad noxia quæque cauenda dolosque diaboli declinandos. Insihijs facile patebit, nisi perquam caute iecerit, Estote prudentes (ait saluator) sicut serpentes;

Isa. 52.

Matth. 24.

Iohan. 10.

Matth. 5.

Callidissimus omnium serpens diabolus est. Qui ergo non minus prudens erit ad cauendum, q̄ diabolus astutus ad nocendum, neq̄ blanditijs eius capiet. neq̄ vim formidabit. Vt aut̄ cautus & circumspectus fiat sacerdos, necessariam sibi esse scripturarū scientiam nouerit intelligentiāq̄ mysterioꝝ, sine qua neq̄ se ab aduersario tueri cōmode poterit, neque alios vitæ doctrinis recte instituere, aut ad v̄tutem apte exhortari. In Aggæo scriptum est, Interroga sacerdotes legem, & in Ezechie de sacerdotibus loquens dñs, Populum meum docebunt, inq̄t, qd sit inter sanctum & pollutum, inter mundum & immundum oñdent eis, & cum fuerit controuersia, stabunt in iudicijs meis & iudicabunt. Exigitur ergo a sacerdote vt eruditus in lege sit, & qcqd in sacris l̄ris continet, p̄ viribus ediscat, alioqn sacerdotio indignus existimabitur dicente dño per Osee, p̄phetam. Quia tu scientiam repulisti, repellam te ne sacerdotio fungaris mihi. Postremo loco diximus, p̄sentiu cōtemptorem esse sacerdotem. Nam si Christi minister fuerit, paruo erit contentus, dum summa sperat, & vt dñm suum imitetur, paupertate gaudebit, diuitijs cōtemnet. Neque enim pōt esse talis magistrī discipulus, nisi renunciet omnibus q̄ possidet, vt caduca respuens dignus euadat, cui tribuantur æterna. Sed ne in veteri qdem lege Leuitis data est possessio in tribubus vt scient non in terra, sed in cælo sibi possessionem esse q̄rendā dicente dño ad Aaron, In terra eorū nihil possidebitis, nec habebitis partem inter eos, ego pars & hereditas tua in medio filioꝝ Israel. Decimis igitur & eleemosynis, q̄ altari offeruntur, viuat q̄ seruit altari. Quod aut̄ necessario victui superest, indigentibus tribuat, dispensatoremque se esse agnoscat bonoꝝ ecclesie nō possessorem. Apostolis & eorum successoribus p̄ceptū esse meminerit. Nolite possidere aurum, neque argentum, neque pecuniā in zonis vestris. Quid tibi cum diuitijs, si illius domini seruus es, qui non habuit in terra vbi caput reclinaret suum, neque didrachmam qua pro se & discipulo solueret portorium? dñi

Aggæi .2
Ezech. 44.

Osee . 4.

Num. 18.

Matth. 10

Inquam in stabulo geniti, in præsepio positi, in cruce
nudi, in sepulchro conditi alieno, nihil denique in hoc
seculo quasi suum possidentis, non quia non liceret ei
frui omnibus si veller, cum esset dominus omnium, sed
vt doceret non esse ei opus terrenis diuitiis, qui ad cæ-
lestes thesauros aspiraret, difficileque esse duobus do-
minis seruire, deo & mammonæ, difficillimum vero
vt quis auri argentique pondere grauatus, ad æthe-
rea regna possit conscendere. Ex his igitur quæ dicta
sunt, eum sacerdotij honore dignum censebimus, q̄ so-
brie, pudice, fideliter, pie, iusteque vixerit, q̄ in cauendo
prudens, in erudiendo doctus, in concupiscendo
modicus, & in obsequendo ei cui se dedicauit, fuerit af-
fiduus. Quisquis autem sese talem in sacerdotio exhibi-
uerit, hic vere erit sal terræ, cuius doctrinis cætero-
rum corda ne in peccatis putrescant, condientur, erit
lux mundi, ciuitas supra montem posita, lucerna super
candelabrum lucens, vt omnibus conspicuus omnes q̄
sanctè innocenterque volent viuere, suo illuminet ex-
emplo, suæ famæ gloria concitet ad virtutem. Hic de-
mum de terris ad cælum translatus illorum perpetuo
fructur consortio, illorum perennis beatitatis erit par-
ticeps, quibus in psalmo spiritus sanctus loquitur, dicens.
Sacerdotes eius induam salutari, & sancti eius exulta-
tione exultabunt. Christum enim induent, eique felici-
ter adhærebunt qui in ecclesia vices Christi, sicut oportuit, gerere studuerunt.

Mat. 5.

Psalm. 131.

¶ De malo sacerdote.

Cap. XXIII.

Porro sicut lux tenebris collata luculentior vide-
ri consuevit, ita appetibilior fit virtus, quoties
contrarij vitij malignitas monstratur. Cum igitur
de bono sacerdote satis dictum sit, operæpretium
est, quemadmodum proposuimus, vt aliquid etiam de
malo dicamus. Malus est sacerdos, qui non potest dice-
re cū propheta, Portio mea dñs, cū terrenis opibus in-
hiet, & non solū his q̄ possidet non renuntiet, sed etiam

Psalm. 118